

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/59/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5718200304
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5718200304.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobkyne: V. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX F. XX, štátna občianka SR, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, za účasti osobitného subjektu na strane žalobkyne: Občianske združenie Centrum správnej pomoci Martin, so sídlom J. Š. Šikuru 4850/01, 038 61 Martin, IČO: 51 472 236, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.897,34 Eur s príslušenstvom a určenie, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 17Csp/4/2018-127 zo dňa 12. októbra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Csp/4/2018-127 zo dňa 12. októbra 2018 vo výrokoch I., II. a IV. **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyňa **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Vo zvyšnej časti (t.j. vo výroku III.) zostáva rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Csp/4/2018-127 zo dňa 12. októbra 2018 **n e d o t k n u t ý .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd s poukazom na § 37 ods. 1, § 39, § 53 ods. 1, 3, 5, § 551 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 13, § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a § 3 ods. 3, 5, § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená medzi spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598 ako veriteľom a V. S., nar. XX.XX.XXXX, dňa 16.07.2013, je neplatná (výrok I.). Zároveň s poukazom na § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 107 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.603,34 Eur (výrok II.). Konanie v časti o zaplatenie sumy 294,00 Eur postupom podľa § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok zastavil (výrok III.). O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobkyni voči žalovanému priznal právo na ich náhradu v rozsahu 84,52 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok IV.).
2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu domáhala určenia, že dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená medzi ňou a žalovaným zo dňa 16.07.2013 je neplatná. Zároveň žiadala, aby súd zaviazal žalovaného k povinnosti vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.897,34 Eur.
3. Okresný súd Martin uznesením sp. zn. 17Csp/4/2018 zo dňa 02.08.2018 pribral do konania osobitný subjekt Občianske združenie Centrum správnej pomoci Martin, so sídlom J. Š. Šikuru 4850/01, 038 61 Martin, IČO: 51 472 236 na stranu žalobkyne.

4. Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že žalobca v postavení veriteľa so žalovanou v postavení dlžníka uzatvorili dňa 16.07.2013 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 608901346. Nakoľko sa jedná o spotrebiteľský vzťah, súd v konaní aplikoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalovaný v postavení veriteľa na základe predmetnej zmluvy poskytol žalobkyni v postavení dlžníka (spotrebiteľa) úver vo výške 600,00 Eur, s tým, že celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom boli dojednané na 576,00 Eur (dlžník mal zaplatiť celkovú čiastku 1.176,00 Eur). Celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom tak predstavujú 39,15 % ročne, RPMN bola stanovená v rozsahu 96 % s tým, že spotrebiteľ sa zaväzuje celkovú sumu zaplatiť do 12.07.2014. Spotrebiteľ zmluvou zobral na vedomie, že výška hodnoty RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver je vo výške 39,20 %. V rovnaký deň uzatvorili zmluvné strany aj dohodu o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, z ktorej vyplýva, že dlžník súhlasí, aby mu platiteľ mzdy mesačne zrážal 98,00 Eur na základe uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 608901346 zo dňa 16.07.2013. Zároveň v dohode o zrážkach dlžník súhlasil s tým, aby veriteľ oznámil zamestnávateľovi výšku zabezpečovanej pohľadávky, veriteľ je oprávnený po splatení istiny, úveru a úrokov, čo i len čiastočne prostredníctvom zrážok zo mzdy zaslať zamestnávateľovi výpočet úrokov z omeškania a iného príslušenstva pohľadávky ako úrokov a úrokov z omeškania, zmluvných pokút a iných zmluvných sankcií. Túto čiastku zamestnávateľ vo forme ďalších zrážok zo mzdy odvedie na účet veriteľa. Účastníci zmluvného vzťahu uzatvorili v rovnaký deň aj dohodu o splátkach v rámci ktorej sa dohodli že spotrebiteľ sa zaväzuje uhradiť celkovú čiastku 1.176,00 Eur v dvanástich pravidelných mesačných splátkach vo výške 98,00 Eur vždy ku 12. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 12.08.2013, spotrebiteľ berie na vedomie výšku RPMN v rozsahu 300,29 % a výšku priemernej hodnoty RPMN v rozsahu 39,20 %. Z predloženého tlačiva zostatkov zrážok od zamestnávateľa žalobkyne (vystaveného spoločnosťou TRIM LEADER a.s.) konajúci súd zistil, že žalobkyni bola od januára 2015 do apríla 2018 v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. 608901346 zrazená suma 2.203,34 Eur.

5. K námietke žalovaného o absencii naliehavého právneho záujmu žalobkyne prvoinštančný súd uviedol, že žaloba bola podaná na okresný súd dňa 26.01.2018 s tým, že od 01.01.2018 je účinné ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Uvedené ustanovenie zákona je osobitným právnym predpisom a naliehavý právny záujem tak v danom prípade nie je potrebné preukazovať.

6. Vo vzťahu k časti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa ako spotrebiteľ uzavrela predmetnú dohodu, aby dostala spotrebiteľský úver, pričom z obsahu predmetnej dohody je zrejmé, že išlo o žalovaným ako dodávateľom vopred pripravený formulár, do ktorého sa vpisovali konkretizované údaje o dlžníkovi - žalobkyni, v nadväznosti na poskytnutý úver. Z obsahu preloženej dohody nevyplýva osobitná možnosť žalobkyne ako spotrebiteľa v dodatočnej lehote vylúčiť právne účinky takéhoto dojednaní, napríklad jednostranným odstúpením od dohody. Žalobkyňa nikto na existenciu dohody o zrážkach zo mzdy uzatvorenou medzi ňou a žalovaným v súvislosti so úverovou zmluvou neupozornil. Potrebovala nutne finančné prostriedky a v súvislosti s vybavovaním spotrebiteľského úveru jej bola predložená kopa papierov, ktoré bolo nevyhnutné podpísať, nikto s ňou však osobitne jednotlivé ustanovenia neprechádzal. Žalovaný ako dodávateľ neunesol dôkazné bremeno a neprodukoval v konaní žiadny dôkaz, ktorý by vyvrátil tvrdenia, že dohoda nebola individuálne dojednaná. Naviac súd dospel k záveru, že predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, ide o formulárovú dohodu, ktorej obsah nemohla žalobkyňa žiadnym spôsobom ovplyvniť. Pri uzatváraní takejto dohody spotrebiteľ (žalobkyňa) musí mať vedomosť o tom, akú pohľadávku, akého druhu a v akej výške dohoda o zrážkach zo mzdy zabezpečuje, v opačnom prípade sa vystavuje tomu, že veriteľ vymôže celú pohľadávku prostredníctvom zrážok zo mzdy, ktorú by spotrebiteľ nebol povinný zaplatiť pri obligatórnom prieskume neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Ide o neprimerané zvýhodnenie veriteľa umožňujúce mu vymôcť pohľadávku vo výške, ktorá mu neprináleží. Uvedené jednoznačne vyplýva aj zo samotného textu označenej dohody o zrážkach zo mzdy, kde sa v čl. II. uvádza, že veriteľ je oprávnený po splatení istiny úveru a úrokov, čo i len čiastočne prostredníctvom zrážok zo mzdy zaslať zamestnávateľovi výpočet úrokov z omeškania iného príslušenstva pohľadávky, ako úrokov a úrokov z omeškania zmluvných pokút a iných zmluvných sankcií. Túto čiastku zamestnávateľ vo forme ďalších zrážok zo mzdy odvedie na vyššie uvedený účet veriteľa. Z takéhoto znenia dohody o zrážkach zo mzdy je zrejmé, že žalobkyňa ani nemala vedomosť, aká konkrétna suma jej bude vlastne zo mzdy zrážaná, pretože toto išlo mimo sféru jej pôsobenia, výlučne na pokyn veriteľa adresovanému

platiteľovi mzdy žalobkyne. Takto formulovaná dohoda o zrážkach zo mzdy neprimerane zvýhodňuje veriteľa a predstavuje obchádzanie náležitosti dohody o zrážkach zo mzdy, tzn. je v rozpore s ustanoveniami § 39 Občianskeho zákonníka a § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na základe vyššie uvedených skutočností dospel prvoinštančný súd k záveru, že predmetná Dohoda o zrážkach zo mzdy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a neplatným právnym úkonom, na základe čoho žalobe v časti určenia jej neplatnosti vyhovel.

7. Ďalej sa konajúci súd zaoberal uplatneným nárokom žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. K argumentácii žalobkyne týkajúcej sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru pre absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 211/2017, v zmysle ktorého eurokomformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2, písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“, či „termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov“ je potrebné za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. K žalobkyňou namietanému určaniu RPMN v spotrebiteľskom úvere uviedol, že dohoda o plnení v splátkach uzavretá medzi účastníkmi zmluvného vzťahu v rovnaký deň ako zmluva o spotrebiteľskom úvere nie je samostatnou zmluvou, ale je zmenou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vzhľadom k tomu, že v pôvodnej zmluve o spotrebiteľskom úvere bolo potrebné poskytnutý úver zaplatiť jednorazovo, spolu s príslušnými poplatkami naraz, k istému dátumu, pričom dohoda o splátkach umožnila celý tento poskytnutý úver spolu s poplatkami uhradiť v splátkach. Dohodou o plnení v splátkach došlo ku zmene uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere v časti termínu zaplataenia celkovej čiastky 1.176,00 Eur, ktorá zahŕňa poskytnutý úver i poplatky. V samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedené, že uvedenú sumu, ak nie je dohodnuté inak, je potrebné zaplatiť do 12.07.2014. Následne bol v rámci dohody o plnení v splátkach dohodnutý iný termín splatnosti, čím došlo k zmene pôvodnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere v tejto časti. V dohode o plnení v splátkach je uvedené, že spotrebiteľ (žalobkyňa) berie na vedomie, že výška RPMN je 300,29 %, pričom priemerná hodnota RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpísania zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola 39,20 %. Je teda zrejmé, že dojednaná RPMN vo výške 300,29 % mnohonásobne prevyšuje priemernú hodnotu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, ako dojednaná RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie poplatky súvisiace s úverom a práve táto RPMN je v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Z uvedeného dôvodu okresný súd vyhodnotil takéto dojednanie ako neplatné, na základe čoho je potrebné považovať poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. V dôsledku toho bola žalobkyňa povinná plniť žalobcovi len istinu poskytnutého úveru vo výške 600,00 Eur. Žalobkyňa si žalobou v prejednávanej veci uplatnila voči žalovanému rozdiel medzi zaplatenou sumou 2.203,34 Eur, ktorú uhradila žalobcovi prostredníctvom svojho zamestnávateľa na spotrebiteľský úver a istinou poskytnutou žalobkyňi na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo výške 600,00 Eur, t.j. sumu 1897,34 Eur. V priebehu konania vzala žalobkyňa žalobu späť v časti o zaplataenie sumy 294,00 Eur. Na základe toho súd prvej inštancie priznal žalobkyňi voči žalovanému povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.603,34 Eur.

8. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že žalobkyňi, ktorá bola v časti žaloby o určenie neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy a časti o zaplataenie sumy 1.603,34 Eur, a zároveň zavinila zastavenie konania v časti o zaplataenie 294,00 Eur, priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 84,52 % (čistý úspech žalobkyne v konaní) voči žalovanému s tým, že o výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa vo výrokoch I., II. a IV. domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie v uvedenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Nesúhlasil s právnym záverom súdu o prípustnosti žaloby, keď uviedol, že žalobkyňa v danom prípade podala žalobu v zmysle ustanovenia § 137 písm. c) CSP, teda žalobu o určenie, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Žalobkyňa však v súdnej veci nepreukázala, z akého osobitného predpisu vyplýva jej právo domáhať sa určenia neplatnosti právneho úkonu. Zároveň žalovaný uviedol, že zo žiadneho osobitného predpisu domáhať sa takéhoto určenia nevyplýva. Civilný sporový poriadok jasne a určito uvádza, za akých podmienok možno podať určovací žalobu. Na

podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp. zn. 17Csp/52/2016 zo dňa 07.06.2017 a vo vzťahu k prípustnosti žaloby ak je na tom naliehavý právny záujem poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. Cdo/251/2015 zo dňa 16.03.2016 a tiež na rozhodnutie Okresného súdu Levice sp. zn. 7C/681/2015 zo dňa 24.11.2017. V prípade ak by súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná, nevyriešilo by to aj tak s konečnou platnosťou stav právnej neistoty medzi sporovými stranami. Ak súd určí „zdržanie sa práva“, nezaloží takýto rozsudok s konečnou platnosťou všetky práva a povinnosti medzi sporovými stranami, až rozsudok na plnenie môže s konečnou platnosťou upraviť pomery medzi sporovými stranami. Žalobkyňa sa domáha zdržania práva žalovaného určovacou žalobou a takýto postup môže pri tej istej zmluve zopakovať ďalšími určovacími žalobami. Odvolateľ nepopiera možnosť zmluvnej strany domáhať sa bránenia svojho práva, poukazuje však na základné princípy Civilného sporového poriadku, konkrétne na článok 2. týchto princíпов, podľa ktorého ochrana práva musí byť spravodlivá a účinná. Je v rozpore s týmto princípom, ak žalobkyňa na podklade zmluvného vzťahu podáva opakované a nedôvodné žaloby. V danom prípade sa zároveň jedná o naplnenie článku 5. Základných princíпов Civilného sporového poriadku, teda o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu. Odvolateľ ďalej nesúhlasil ani s právnym záverom okresného súdu o neplatnom dojednaní RPMN. Dohoda o splátkach oprávňuje spotrebiteľa plniť v splátkach (nie jednorazovo, tak, ako je to ustanovené v zmluve o úvere), na základe ktorých logicky vzrastá aj RPMN. To znamená, že RPMN stanovená v zmluve o úvere je hodnota vypočítaná pre prípad splatenia úveru v jednej splátke. Naproti tomu výška RPMN obsiahnutá v Dohode (t.j. 300,29 %), predstavuje RPMN vypočítanú v prípade dlžníka, ktorý požiadal o plnenie v splátkach tak, ako je tomu aj v predmetnom prípade. Vzorec výpočtu RPMN je navyše jasne a zreteľne uvedený vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. Zákon v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovil maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. júnom 2014, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi sa riadi podľa predpisov účinných do 31. mája 2014. Znamená to, že pokiaľ bola spotrebiteľovi poskytnutá pôžička alebo úver na základe zmluvy uzavretej do 31.05.2014, obmedzenie výšky odplaty sa tu nebude aplikovať. Regulácia odplaty sa riadi ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutia peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. V danej súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 12 Cmo 95/2005 a uviedol, že pokiaľ žalobkyňa namieta výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, znáša v tomto smere dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne (podstatne) vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov. V prípade, ak by žalobkyňa po podpise zmluvy o úvere nadobudla pocit o nevýhodnosti zmluvy alebo o to, že odplata, úrok, či ročná percentuálna miera nákladov je v nej vysoká, mala právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené právo žalobkyňa nevyužila, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasila s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tiež so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru. Odvolateľ ďalej nesúhlasil ani s právnym záverom okresného súdu o určení neplatnosti uzatvorenej dohody o zrážkach zo mzdy. Dohoda obsahuje zákonom predpísané náležitosti, vrátane súhlasu dlžníka s tým, aby sa mu zo mzdy vykonávali zrážky a súčasne boli poukazované na účet veriteľa, pričom tieto zrážky neboli dohodnuté vo výške, ktorá by odporovala ustanoveniu § 551 Občianskeho zákonníka. Dohoda predstavuje samostatný dokument, ktorý predstavuje len jeden zo zabezpečovacích inštitútov, ktorým si veriteľ zabezpečuje, že jeho pohľadávka bude splnená. Možnosť veriteľa zabezpečiť svoju pohľadávku, ktorá ma spotrebiteľský alebo iný charakter, pritom nie je vylúčená. Vyplnením dohody o zrážkach zo mzdy mal klient možnosť dohodu individuálne dohodnúť, teda znemožňuje to aby šlo iba o formulárovú listinu, ktorú možno buď prijať alebo odmietnuť. Klient sa svojim pričinením podujal k jej podpisu, prijatiu, ovplyvneniu obsahu, a preto nemožno hovoriť o absencii individuálneho dojednania zabezpečovacieho prostriedku. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením súdu, že v prípade dohody o zrážkach zo mzdy môže dôjsť k nekontrolovanému konaniu zo strany veriteľa, pretože a) právny predpis (§ 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka) obsahuje zákonný limit výšky vykonávaných zrážok tým, že zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, ako by boli v prípade výkonu rozhodnutia; b) predbežným opatrením súdu možno uložiť aj povinnosť platiteľa mzdy nevykonávať zrážky podľa účastníkmi dohodnutej dohody o zrážkach zo mzdy a c) ak by sa stalo, že platiteľ mzdy by zrazil dlžníkovi zo mzdy viac, než bol oprávnený a povinný zraziť, a tieto sumy by poukázal veriteľovi, veriteľ by sa na úkor dlžníka bezdôvodne obohatil, a preto

by musel tieto sumy vrátiť. Neprípustnosť spornej dohody o zrážkach zo mzdy v spotrebiteľských úveroch nevyplýva ani zo žiadnych ustanovení Smernice 2008/48/ES a ani zo Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere a neexistuje žiaden zákonný dôvod na to, aby dohoda o zrážkach zo mzdy ako zabezpečovací inštitút nemohla byť so spotrebiteľmi uzatváraná. Odvolateľ sa tiež vyjadril k obsahovým náležitostiam dohody o zrážkach zo mzdy a poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/343/2013, v zmysle ktorého skutočnosť, že žalobca dodatočne usúdil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy je pre neho subjektívne nevýhodná, ešte nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu a nemožno ju kvalifikovať ako nedostatok vážnosti vôle. Tým, že zmluvné strany výslovne prejavili vôľu uzatvoriť dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorá tvorí samostatnú listinu tak, že ju podpísali, došlo k jej individuálnemu dojednaniu, a z toho dôvodu ju nie je možné považovať za neprijateľnú podmienku. Vo vzťahu k žalobkyni priznanému bezdôvodnému obohateniu žalovaný uviedol, že zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobkyňa plnila na základe platne uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov.

11. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom osobitného subjektu na žalujúcej sporovej strane, ktorá uviedla, že napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne. Súhlasila s právnym záverom okresného súdu o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy ako aj o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V danej súvislosti žalobkyňa upriamila pozornosť na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/55/2018 zo dňa 27.06.2018 a sp. zn. 11Co/9/2018 zo dňa 30.01.2018.

12. Žalovaný (odvolateľ), ktorému bolo vyjadrenie podľa predchádzajúceho odseku doručené dňa 29.01.2019, procesne nereagoval.

13. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené neboli.

14. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výrokoch I., II. a v závislom výroku IV. o trovách konania v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

15. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

16. Žalovaný v rámci svojho opravného prostriedku zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú už v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť.

17. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

18. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvoláciu argumentáciu žalovaného formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje

na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

19. Zároveň je nutné dodať, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

20. K námietke žalovaného o neprípustnosti žaloby odvolací súd odkazuje na odsek 31. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v rámci ktorého okresný súd poukázal na konkrétne ustanovenie osobitného predpisu (zákona č. 129/2010 Z.z.), zakladajúce prípustnosť podanej žaloby. Za nesprávny považuje krajský súd právnu úvahu odvolateľa o potrebe preukazovania naliehavého právneho záujmu v súvislosti s podanou žalobou v časti o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, keď preukazovanie naliehavého právneho záujmu je potrebné pri určovacej žalobe v zmysle § 137 písm. c) CSP (určení, či tu právo je alebo nie je), pričom žalobkyňa sa domáhala určenia v súvislosti s právnou skutočnosťou (určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy ako dvojstranného právneho úkonu), pri ktorej žalobe sa naliehavý právny záujem nepreukazuje. Pokiaľ žalovaný vo svojom opravnom prostriedku tvrdí, že žalobkyňa sa svojou žalobou vo vzťahu k dohode o zrážkach zo mzdy domáhala rozhodnutia o zdržaní sa práva žalovaného vyplývajúceho z tejto dohody, takéto tvrdenie, navádzajúce dojem o podaní žaloby podľa § 137 písm. c) CSP, vyhodnotil odvolací súd ako účelové. Naopak, žalobkyňa sa svojou žalobou (okrem iného) domáha určenia neplatnosti právnej skutočnosti, pričom prípustnosť takejto žaloby je daná osobitným predpisom. Navyše, určovanie neplatnosti predmetnej dohody sa odvíja od posúdenia neprijateľnosti tejto dohody ako zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, na ktorom určení vyplýva naliehavý právny záujem priamo zo zákona. Práve žalobca a jeho majetková sféra je v ohrození neprimeranej výšky zrážok zo mzdy, ktorých konečnú výšku určuje žalovaný svojím jednostranným rozhodnutím. V konaní pred súdom by mohla byť pohľadávka vyčíslená v zákonnej výške, čo sa žalovaný snaží touto dohodou obísť, a preto je namieste práve táto určovacia žaloba. V opačnom prípade žalovaný výšku svojho nároku, ktorú si takto môže sám určovať, nebude mať potrebu nijako revidovať. Žalobca v postavení spotrebiteľa má zákonné právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách vyplývajúce z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z., z čoho mu taktiež naliehavý právny záujem na požadovanom určení vyplýva. Tento výklad je v súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora, ktorej charakteristickou črtou je ochrana spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo 483/2014 zo dňa 18. 11. 2015). Prípustnosť takejto žaloby vyplýva i z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 27/2018 zo dňa 28. marca 2019.

21. Za právne irelevantné považoval v danom prípade krajský súd úvahy odvolateľa o potenciálnom podávaní určovacích žalôb zo strany žalobkyne v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzatvorenou medzi sporovými stranami a nesúlad takéhoto domnelého postupu žalobkyne s článkami 2. a 5. Základných princípov Civilného sporového poriadku.

22. Ako nedôvodnú posúdil vyhodnotil krajský súd i odvoláciu námietku žalovaného k právnemu záveru okresného súdu o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru z dôvodu nesprávne uvedenej výšky RPMN. Z rozhodovacej činnosti vlastnej i súdov Slovenskej republiky je totiž známa praktika žalovaného v postavení veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý s dlžníkmi tak, ako aj so žalobkyňou v danom prípade uzatváral v jeden deň zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a zároveň aj dohodu o plnení v splátkach k tejto zmluve. Týmto spôsobom došlo k navýšeniu pôvodne uvedenej RPMN, v danom prípade z rozsahu 96 % na 300,29 %. Takúto praktiku žalovaného ako veriteľa možno jednoznačne považovať za nekalú obchodnú praktiku vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a môže viesť spotrebiteľa do omylu v otázke výhodnosti spotrebiteľského úveru. Okresný súd tak pri svojom rozhodovaní dospel k správne právnemu záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, na základe čoho považoval nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu po čiastočnom späťvzati žaloby za dôvodný. Uvedené právne posúdenie je správne a zákonné tak, ako okresný súd odôvodnil v napadnutom rozsudku (bližšie pozri odsek 34. jeho odôvodnenia). V tejto súvislosti

neobstojí ani odvolacia argumentácia žalovaného o tom, že u neho nedošlo k bezdôvodnému obohateniu pre nesplnenie ani jedného zo zákonom stanovených podmienok podľa § 451 Občianskeho zákonníka, keď je zjavné, že žalobkyňa plnila žalovanému zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pri konštatovaní jej bezúročnosti a bezdôvodnosti, viac, ako plniť v zmysle zmluvy mala.

23. Odvolateľ namietal aj nesprávnosť právneho záveru okresného súdu, ktorý určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy, uzatvorená medzi účastníkmi zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je neplatná. Na podporu správnosti právneho záveru súdu prvej inštancie, v tejto súvislosti krajský súd uvádza, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov uzatvorená medzi sporovými stranami dňa 16.07.2013, t.j. v rovnaký deň ako uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, vzhľadom na jej formulárové znenie nemá charakter individuálne dojednaných zmluvných ustanovení, ktorých obsah by žalobkyňa mohla prípadne ovplyvniť (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ustanovenia dohody o zrážkach zo mzdy nesmú spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, čo uvedená dohoda o zrážkach zo mzdy, tak ako je naformulovaná, nespĺňa. Predovšetkým je potrebné uviesť, že počet neprijateľných zmluvných podmienok uvedených v § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka je formulovaný slovom „najmä“, t.j. príkladmo. V rámci súdneho preskúmania jednotlivých ustanovení spotrebiteľských zmlúv, ktoré nemajú charakter individuálne dojednaných zmluvných ustanovení, môže súd dôslednou aplikáciou generálnej klauzuly obsiahnutej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka okruh týchto podmienok rozšíriť. Medzi neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve podľa § 53 Občianskeho zákonníka patria okrem iného aj ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerané vysokú sumu ako sankciou spojenú s nesplnením záväzku, prípadne, ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi. Práve predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť tieto vyššie uvedené neprijateľné podmienky, keďže iba jej predložením zamestnávateľovi žalobkyne a oznámením výšky jej dlhu podľa vlastného uváženia žalovaného, je zamestnávateľ povinný vykonávať zrážky zo mzdy žalobkyne bez toho, aby žalovaným požadovaná pohľadávka voči žalobkyňi prešla súdnym prieskumom jej oprávnenosti. Aj napriek tomu, že v dohode o zrážkach zo mzdy je uvedená výška, v samostatnom bode b/ tejto dohody je uvedené, že „zabezpečená pohľadávka znamená akúkoľvek jednotlivú a tiež všetky pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi.“ Je teda možné, že v rámci takto vyčíslenej pohľadávky sa môžu ocitnúť aj nároky, ktoré sú sporné a ktorých spornosť je takto vyňatá zo súdneho prieskumu. Inak povedané, sám žalovaný meritorne rozhodne o celkovej výške dlhu žalobkyne ako spotrebiteľa voči žalovanému ako dodávateľovi, ktorý takto sám rozhoduje, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Výkon zrážok zo mzdy je tak súkromným procesom, ktorý nepodlieha nijakej kontrole primeranosti a žalobkyňa je vystavená neprimeranému konaniu zo strany dodávateľa. Z uvedených dôvodov odvolací súd zhodne s prvoinštančným súdom konštatoval, že dohoda o zrážkach zo mzdy, tak ako je formulovaná, umožňuje žalovanému ako dodávateľovi obchádzať účinnú justičnú kontrolu, čím reálne dochádza k narušeniu rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech práv žalobkyne ako spotrebiteľa a z tohto dôvodu je považovaná za neprijateľnú podmienku, tak ako to správne ustálil súd prvej inštancie.

24. Dohoda o zrážkach zo mzdy medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzavretá v rovnaký deň ako zmluva o spotrebiteľskom úvere, t.j. 16.07.2013. Z uvedeného vyplýva, že už v čase vzniku zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola žalobkyňa ako spotrebiteľ nútená uzatvoriť dohodu o zrážkach zo mzdy, pričom jej uzavretie nemohla odmietnuť, keďže jej uzavretím bolo podmienené poskytnutie úveru. Žalobkyňa tak mala na výber, mohla dohodu o zrážkach zo mzdy buď odmietnuť, (čím by si zmarila možnosť, aby jej bol úver poskytnutý), alebo zmluvu o úvere, vrátane dohody o zrážkach zo mzdy podpísať, čím sa podrobila vykonávaniu zrážok zo mzdy bez možnosti akejkoľvek kontroly opodstatnenosti výšky pohľadávky. Táto podmienka aj podľa názoru odvolacieho súdu spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa - žalobkyne, predstavuje tak neprijateľnú zmluvnú podmienku znevýhodňujúcu spotrebiteľa, a preto je s poukazom na ust. § 53 Občianskeho zákonníka neplatná.

25. Postup žalovaného pri uzatváraní dohôd o zrážkach zo mzdy pri poskytovaní spotrebiteľských úverov je odvolaciemu súdu známy z jeho rozhodovacej praxe, z ktorej vyplýva, že tieto dohody sú spotrebiteľmi podpisované bez akéhokoľvek poučenia a bez možnosti ovplyvniť alebo odmietnuť túto dohodu podpísať. Evidentne sa jedná o formulár zmluvy.

26. Ak by mala byť dohoda o zrážkach zo mzdy právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musela by byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. januára 2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012). Žalovaný si v tomto smere dôkazné bremeno nesplnil.

27. Ak predmetná dohoda opisuje len možné spôsoby jej vzniku (existujúce, budúce, podmienené záväzky v neurčitej výške), vymedzenie zabezpečovacej pohľadávky, ako aj pohľadávky z úveru, vrátane revolvingov, prípadné zmluvné pokuty a prípadne jeho ďalšie pohľadávky voči žalobkyni, ktoré do budúca vyplývajú zo zmluvy a jej prípadných dodatkov, takéto dojednanie je neurčité, v dôsledku čoho je s poukazom na ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatné. V čase uzavretia Dohody o zrážkach zo mzdy teda zabezpečovaná pohľadávka nebola presne a úplne konkretizovaná, a teda dlžník nemohol platne prejavíť vôľu a uspokojiť pohľadávku veriteľa prostredníctvom predmetného zabezpečovacieho prostriedku.

28. V ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka zákonodarca vymedzil všeobecnú zásadu, podľa ktorej spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať také ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (tzv. neprijateľné podmienky). To neplatí iba v prípade, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo aj boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa však nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Uvedené zásady sa vzťahujú aj na vedľajšie zmluvné ustanovenia formulárovej povahy (záložné zmluvy, dohody o ručení, dohody o zrážkach zo mzdy, rozhodcovské zmluvy a pod.).

29. Odvolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru Súdneho dvora EÚ (napr. rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores C-240/98 až C-244/98, Elisa Maria Mostaza Claro C-168/05, Pannon GSM ZRT C-243/08 a vec Asturcom C - 40/08 a ďalšie), v ktorej zdôrazňuje, že systém ochrany zavedený smernicou rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej aj „smernica“) vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah a vzhľadom na predmetné nerovné postavenie jednej zo zmluvných strán čl. 6 ods. 1 uvedenej smernice stanovuje, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné. Povaha a význam verejného záujmu, z ktorého vychádza ochrana zavedená smernicou pritom odôvodňujú, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offio posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky, a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom a taktiež má povinnosť zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva podľa takýchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak jej ďalšia existencia je možná bez nekalých podmienok (čl. 6 ods. 1 smernice 93/13/EHS). Tomu zodpovedá aj právna úprava Civilného sporového poriadku v druhej hlave v prvom diely označený ako spotrebiteľské spory (§ 290 a nasl. CSP). Súdu teda nič nebráni dohodu judikovať ako neplatnú (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka), hoci má základ v znení zákona. Aj iné právne úkony majú základ v zákone a môžu byť za určitých okolností vyhlásené za neplatné (kúpna zmluva, rozhodcovská doložka a pod.). Pre záver súdu bolo relevantné, že sporná dohoda vzhľadom na jej osobitný význam bola vyhotovená z hľadiska podcenenia jej významu zo strany priemerného spotrebiteľa a umožňuje siahnúť spotrebiteľovi na majetok a vymôcť aj plnenia poplatkov, ktoré sú neprijateľné.

30. Pokiaľ odvolateľ vo svojom oprávnom prostriedku poukazoval na odlišné rozhodnutia všeobecných súdov v obdobných veciach, k tomu odvolací súd dodáva, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný.

31. Okresný súd vykonal dokazovanie v prejednávanej veci náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu a spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania, umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Odvolacie dôvody žalovaného vyhodnotil preto krajský súd ako

neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti. Súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP aj správne odôvodnil. V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu v meritórnych výrokoch I. a II. ako vecne správny potvrdil.

32. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok VI.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán v konaní (príp. zavineniu na čiastočnom zastavení konania) posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom uvedenými (bližšie odsek 36. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

33. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (t.j. vo výroku III.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyni ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

35. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).